

[Sundhedsministeren]

ønsker metadonbehandlingen ind i et mere samlet system, hvor det er amtskommunen, der bliver ansvarlig for en enhed, der skal have det endelige ansvar for metadonbehandlingen og dermed også ansvaret for, at der knyttes et behandlingstilbud til metadonbehandlingen – og meget gerne et behandlingstilbud, der er så individuelt tilpasset den enkelte narkoman som overhovedet muligt – for dermed at forsøge ad den vej at bruge metadonbehandlingen med tilknyttet behandlingstilbud til at få den pågældende ud af misbruget; det er jo det, der er meningen med det.

Vi forventer, at vi her kan få nogle bedre resultater af metadonbehandlingen, end vi har set indtil nu, og frem for alt, at der i langt videre udstrækning bliver knyttet behandlingstilbud til metadonbehandlingen, end vi har set det indtil nu.

Men ellers synes jeg generelt, at vi med debatten her i dag har fået et godt afsæt for det videre arbejde både på forebyggelsesområdet, og når det drejer sig om en ændring af behandlingsindsatsen.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det drejer sig om justitsministerens indlæg. Vi ser nok lidt forskelligt – ikke bare justitsministeren, men inden for regeringen – på forholdene i fængslerne. Men vi tror, at det er utrolig vigtigt, at vi fortsætter kampen, og derfor var vi også glade for, at justitsministeren i anden sammenhæng sagde, at selv om det har set håbløst ud og man har spillet fallit, vil man alligevel fortsætte kampen.

Men jeg vil da også gerne spørge justitsministeren, om man ikke også agter at fortsætte kampen i fængslerne. Jeg synes, det er trist, at det er nødvendigt at skulle oprette særlige afdelinger for folk, der ønsker at være stoffri; det skulle jo næsten være omvendt: de, der havde problemer, skulle være dem, der var isoleret, og de andre udgjorde flertallet. Det kan ikke være rigtigt, at man kan drive narkocentraler fra fængslerne, og at alt det, der foregår i dag, kan foregå. Almindelige mennesker kan i hvert fald ikke forstå, at man kan pådrage sig en stor narkogæld i fængslet, som man så altså får problemer med bagefter. Jeg synes i hvert fald, at det er et område, som også fremover kræver, at man gør meget mere ud af det, og jeg mener

også godt, at man på anden måde kan kontrollere, om de indsatte har indtaget narko, og at det fik nogle konsekvenser, hvis de havde.

Justitsministeren (Erling Olsen):

Vi gør meget for at bekæmpe narkoen i fængslerne. Vi undersøger med jævne mellemrum med narkohunde. Vi forsøger ved stadig nye metoder at prøve på at holde narkoen ude, og nu begynder vi altså med at se, om vi kan lave nogle helt stoffri afdelinger i fængslerne i det håb, at det kan brede sig, så det efterhånden bliver flertallet; men det er jo desværre ikke Guds bedste børn, vi får ind i fængslerne.

Lis Noer Holmberg (V):

Jeg vil også gerne sige tak for svaret fra justitsministeren. Jeg tror nok, vi er gået lidt galt af hinanden med hensyn til det, jeg citerede, og det, ministeren svarede på, men det er et spørgsmål om ord, så det skal vi ikke pinde ud.

Men jeg vil også godt sige til justitsministeren, at det kan godt være, jeg er lidt mere hård; men der er altså nogle gange, der skal skarp lud til skurvede hoveder. Vi ved, at børn kan lide, der bliver sagt, hvad de må og ikke må, og det bliver de gode børn af, fordi de vil have grænser. Det har vi voksne også brug for, og her kan jeg ikke rigtig forstå, at man er så blødsøden over for de virkelig kriminelle narkomaner, der sidder fængslet. Man synes, moster Anna skal have lov at komme ind, også selv om hun måske har narko med i lommerne, for man vil ikke bede hende om at tage tøjet af. Når man nu ved, hvad det er for nogle personer, der er tale om – nogle af dem er jo virkelig hårde negle – kunne man så ikke i det mindste sige til dem, når man finder ud af, at der sker den slags ting, at så er det slut med besøg? Det er, som om der ikke er nogen konsekvenser, og vi kan altså ikke leve i et konsekvensløst samfund og regne med at få løst problemerne. Det er sådan set her, jeg har lidt problemer, for jeg synes, man er lidt for blød over for de hårde narkomaner og kriminelle.

Jeg kan godt svare socialministeren med det samme, og jeg siger også socialministeren tak for svaret. Socialministeren er inde på, at det offentlige kan gøre det lige så godt som de private, men det har det offentlige altså ikke kunnet. Vi har eksempler på forældre, der har været dybt ulykkelige over deres børn, lige til det